

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Philippo Illvstri Regi Francorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20006

per tuas litteras postulasti; quin etiam scripsimus multis aliis prout imminente negotio credidimus expedire, parati semper efficere quæ ad honorem & profectum tuum debeant redundare. Tu ergo de plenitudine gratiæ nostræ securus, non minùs prudenti quàm diligenti studio illa satagas procurare quæ tuæ promotioni conveniunt & saluti, eam in verbis & operibus gravitatem exhibens & cautelam ut in nullo reprehensibilis merito judicaris. Datum Soræ xiiii. Kal. Septembris, pontificatus nostri anno undecimo.

E I D E M.

Epist. 162.

Licet antequam ad nos per diversos nuntios tua litteræ pervenissent post occasum Philippi omnia peregerimus quæ per easdem litteras postulasti, audito tamen quòd Principes Alamanniæ apud Vvircburch in nativitate beate Mariæ debeant convenire de imperio tractaturi, protinus per nuntium nostrum cum tuo ad eos litteras apostolicas destinavimus quales promotioni tuæ credidimus opportunas, executorem mandati nostri constituentes dilectum Herbipolensem electum, de quo plenam fiduciam obtinemus. Tu ergo, fili carissime, de plenitudine gratiæ nostræ securus, talem te satagas exhibere ut apud Deum & homines merito reputeris acceptus. Datum Soræ &c. ut supra.

ARCHIEPISCOPO MAGDEBURGENSI.

Epist. 163.

Quòd carissimo in Christo filio nostro illustri Regi Ottoni in Romanorum Imperatore electo sine speciali mandato nostro tuum impendisti obsequium & favorem, sicut idem Rex per suas nobis litteras intimavit, eo præsertim intuitu quòd id nostro reputas beneplacito fore gratum, fraternitatem tuam dignis prosequimur actionibus & devotionis dulcedinem & fidei puritatem. Ut ergo quòd laudabiliter incepisti, laudabiliùs prosequaris, fraternitatem tuam rogamus attentius & monemus, per apostolica tibi scripta mandantes quatenus eidem Regi potenter & prudenter inhærens, in omnibus & per omnia tuum ei præbeas auxilium & favorem, sciturus pro certo quòd id nobis existet gratum plurimum & acceptum. Datum Soræ &c. ut in alia.

HERBIPOLENSI ELECTO.

Epist. 164.

Cum Principes Alamanniæ, sicut accepimus, apud Vvircburch in nativitate beate Mariæ tractaturi de imperio debeant convenire, nos, qui de prudentia & devotione tua fiduciam gerimus plenior, per te verbum nostrum ad eos pro pace imperij volumus diligenter proponi & efficaciter promoveri. Quocirca discretionem tuam rogandam duximus & monendam, per apostolica tibi scripta præcipiendo mandantes quatenus receptis litteris nostris, quas ad omnes Principes Alamanniæ communiter destinamus, eas eisdem Principibus ex parte nostra prudenter assignes, & ad promotionem carissimi in Christo filij nostri Regis Ottonis illustris diligenter intendens, secun-

Tom. I.

dum tenorem litterarum ipsarum eisdem Principes exhorteris ad nostrum beneplacitum exequendum, prout meliùs tibi fuerit desuper inspiratum. Tu ergo, dilectissime fili, de cujus obedientia plenè confidimus, mandatum apostolicum taliter exequaris quòd tuæ discretionis prudentia clareat in effectu, & nos devotionem tuam debeamus merito commendare. Datum Soræ &c. ut supra.

PHILIPPO ILLUSTRIS REGI
FRANCORUM.

Epist. 165.

Per tuas nobis litteras incimasti quòd de Philippo quondam Duce Sueviæ, quem tu Regem Romanorum appellas, conquire merito poteris & debebas. Primò quidem, quia cum ipse in die Pentecostes Aquilgrani maneret, & Abbas Castri-Nantonis amicus ac fidelis & quidam Miles ligius homo tui fuissent ad tres Reges in peregrinationem profecti, coram pluribus cum gaudio quasi dixit quòd te confecerant Pictavenles Comites Namurcij & Bononiæ, ac ducentos de melioribus Militibus exercitus tui ceperant, Comites verò Bononiæ & Hollandiæ occiderant, quòd veluti de tuo gaudens infortunio publicabat. Secundò verò, quia cum ipse jurasset, ac litteras suas patentes inde tibi dedisset, quòd te jvaret contra Regem Ottonem, quem tu vocas quondam Comitem Pictavensem, & quòd sine tuo assensu cum ipso nunquam pacem iniret, demum sine assensu & voluntate tua pacem iniret cum eodem, sicut in veritate te asseris cognovisse. Tertio quoque, quia cum Comes Barri dilectus & fidelis consanguineus tuus Ducem Lotharingiæ infestaret, eumque in sua terra cepisset, tu præfato Philippo pacem de ipso Duce pro memorato Comite obtulisti, quæ modis omnibus ad ipsorum, videlicet Philippi & Ducis, cedebat honorem, quem admodum tibi & aliis pluribus videbatur; qui super hoc per litteras & nuntium suum indebitè tibi respondens, ad aggrediendum prædictum Comitem, precum tuarum immemor, exercitum jam citarat, sed, Domino permitte, in illo fuit itinere interfectus. Ad quæ tuæ serenitati duximus respondendum quòd licet inter eundem Philippum & præfatum Ottonem pax non fuerit reformata, sed de ipsa reformanda tractatum, per hæc tamen intelligere potuisti quantam fidem habere de ipso valueris quantamque dilectionem in eo debueris constituere, illudque verum fuisse quòd melius tibi erat, quem admodum sæpius tibi scripsimus, nostris consiliis acquiescere quàm Suevi fraudibus inhære. Consequenter autem hanc causam expressisti, videlicet quòd cum sæpe te per litteras & nuntios requisisset ut haberes colloquium cum eodem, tu ejus nuntius respondi quòd regni negotiis occupatus, colloquium habere non poteris cum ipso, nisi priùs scires de quo & super quibus inter vos illud celebrari deberet. Qui tibi pro ipso & per ipsum respondentes, dixerunt quòd ipse volebat ut contra nos & Romanam Ecclesiam adhæres eidem, ac decem milia marcarum à te mutuò postulabat. Et quia contra nos & Romanam Ecclesiam ad exemplum

D D d d

prædecessorum & progenitorum tuorum, qui fideles & devoti semper fuerunt Ecclesiæ, nec unquam pro Imperatore vel aliquo alio defece- runt, illi adhærere volebas, huiusmodi collo- quium habuisti pro nullo, necnon etiam quia te non sustinere putabat quod ipse per injuriam Comitum exheredaret Barrensem, Sanè quod de tuorum progenitorum religiosa devotione recenses, delectabiles nobis parit delicias audien- di. Fatemur equidem quod inter ceteros mundi Principes antecessores & progenitores tui Romanam Ecclesiam, sicut & ipsi ab ea speciali- ter sunt dilecti, specialiter dilexerunt, nec eos ulla prosperitas vel adversitas ab ejus devotione subduxit. Vnde tuam regalem pruden- tiam affectuosius prosequimur actionibus gratiarum quod paternæ fidei puritatem heredi- tans, quantum ad hoc ei contra Ecclesiam non favisti; licet apostolica sedes, quæ non ab ho- mine constituta est, sed à Deo, confidens in ipso, non timeat quid homo sibi faciat contra Deum, quemadmodum ipsa dicit in psalmo: *In Deo sperabo, non timebo quid faciat mihi homo.* Iesus Christus etenim fundamentum & fundator ipsius, supra se firmam petram tanta eam soliditate firmavit ut nedum irruentia flumina seu eriam flantes venti, quin immo portæ inferi non prævaleant contra ipsam. Post hæc autem alium articulum addidisti, in quo Romana Ecclesia, sicut asseris, tibi totique regno tuo poterit subvenire, ac progenitorum tuorum merita com- pensare. Nosse te quidem asseris quod Romana Ecclesia præfatum Ottonem, ut sæpè dictum Philippum posset deprimere, modis procurabat omnibus sublimare, attendens quod Fridericus pater & Henricus frater ejusdem Philippi multa mala ipsi Ecclesiæ irrogarant, & quoniam om- nes filij præfati Friderici cesserunt in fata, nec aliquis defiliis ejus extat qui possit ad imperium promoveri, nobis attentius supplicasti ne ipsum Ottonem ad imperium promovere vellemus, quia nepos est Regis Anglorum, cum quo habes inimicitias capitales, & qui te multotiens per satellites suos procuravit occidi, ac idem Otto, cum olim Comes Pictavenis existeret, terram tuam Ecclesiæque combussit, & tibi ac terræ tuæ mala omnia quæ potuit irrogavit, nec ali- quam inde satisfactionem impendit. Siquidem persecutio Friderici ab Ecclesiæ mente non ex- cidit, quæ profecto, præter alia impedimenta quæ Philippo ad imperium obtinendum obsta- bant, non ex minima parte nos fecit ab ipsius declinare favore, Dei zelotis exemplo peccata patrum in filios usque in tertiam & quartam pro- geniem vindicantis in iis maxime qui oderunt eum, id est, in illis qui contra ipsum paternum odium imitantur. Ceterum providenciam tuam in Domino commendamus quod ita piæ devo- tionis patrum tuorum memoria delectaris ut tamen impietatem detestaris illorum qui sunt Ec- clesiam persecuti. Sed cum Ludovicus illustris memoriæ pater tuus zelo ecclesiasticæ religionis accensus non dubitaverit se opponere Friderico quando in schismate gemebat Ecclesia & impe- rium in unitate vigeat, quanto tu securius, factus robustior patre tuo, potuisti cessare à favore Philippi Suevi filij Friderici & fratris

Henrici persecutorum Ecclesiæ sæpe monitus & rogatus à nobis, & maxime tempore quo schis- ma premebat imperium & unitas Ecclesiam ex- tollebat, præsertim cum ille causam fovaret ini- quam. Vnde cum tu ei duxeris adhærendum qui erat offensus & indevotus Ecclesiæ, habe- re pro indigno non debes si nos favimus in par- tem istius humilis ac devoti, cum tandem me- lius nos tibi cavere potuissemus ab isto quam tu cavere nobis potuisses ab illo; eò quod utique nos in isto, tu verò nequaquam jurisdictionem haberes in illo. Præterea subjunxisti quod idem Otto nunquam posset in imperium sublimari quin in tuum ac regni & Ecclesiarum dispen- dium redundaret. Enimverò tanta devotione regnum tuum Ecclesiæ tantaque dilectione illa illi est connita ut neutri sine alterius læsione pos- sit contingere detrimentum. Quod utique nos sollicitè attendentes, non tua requisitione jam dudum, sed affectu quem circa te gerimus pro- vocati, indemnitati tuæ ac regni tui super hoc curavimus præcavere, certa promissione ab eod- em Ottone recepta sub aurea bulla scripto pa- riter & juramento firmata quod de pace vel concordia tecum componenda & observanda nostro per omnia parebit arbitrio & mandato; sicut nuntij tui, quibus rescriptum ipsius osten- dimus intuendum, tam de ipsa quam de aliis circumstantiis, de quibus contulimus cum eis- dem, tuæ regali prudentiæ viva voce poterunt enarrare. Cum itaque videatur, rebus taliter se habentibus, expedire ut ad faciendum inter vos pacem & concordiam intendere debeamus, tu modum & formam pacis & concordiæ pertrac- tandæ, si eam duxeris acceptandam, nobis poteris intimare; nosque tua voluntate comperta, dante Deo ad ipsam quanto certius, tanto effi- caciùs protedemus. Præterea super eo quod de imperij civitatibus tuo regno vicinis per tuas nobis litteras suggestisti, tua regalis prudentia diligenter advertat utrum tibi vel tuo regno ex- pediat ut ad res imperij manum mittas. Datum Soræ xv. Kal. Octobris, pontificatus nostri an- no undecimo.

ADVLPHO QVONDAM
Colonienfi Archiepiscopo.

Dilectum filium Hermannum Presbyterum cum litteris tuis ad sedem apostolicam ac- cedentem ea qua decuit benignitate suscepimus, & verbis ipsius benignam curavimus au- dientiam exhibere. Quod autem per ipsum & litteras tuas suppliciter postulasti ut quoniam propter hostiles incursus securè non potes, ut asseris, pro causa tua vel in persona propria vel per responsalem idoneum in nostra præsentia comparere, causam ipsam in regno Theutonico dignaremur personis idoneis delegare, diffinitiva nobis sententia reservata, salva justitia con- cedere non potuimus cum nostræ famæ ac pro- priæ conscientiæ puritate. Quia cum causa ea- dem utraque parte præsentem esset citra liti con- testationem in nostro auditorio ventilata, & quibusdam pro bono pacis providè ordinatis, utrique parti peremptorius terminus sit præfi- xus & ab utraque parte receptus, reliqua nunc absente ad petitionem alterius non decet aliquid

Epist. 166.